

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce:

██████████, narozený ██████████
státní příslušnost: ██████████
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Vališem
se sídlem Balbínova 1093/27, Praha 2

proti

žalovanému:

Policejní prezidium České republiky
se sídlem Strojnická 935/27, 170 89 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2021, č. j. PPR-8796-2/ČJ-2020-990115,

takto:

- I. Rozhodnutí Policejního prezidia České republiky ze dne 22. 4. 2021, č. j. PPR-8796-2/ČJ-2020-990115, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradu nákladů řízení 11 228 Kč, a to do rukou zástupce žalobce JUDr. Petra Valíše, advokáta.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

Shodu s prvopisem potvrzuje:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo žalobci k jeho žádosti ze dne 24. 3. 2021 sděleno, že je v Schengenském informačním systému II (dále jen „SIS II“) veden záznam podle čl. 24 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 vztahující se k jeho osobě. V této souvislosti byl k jeho osobě pořízen záznam pro účely odepření vstupu nebo zákazu pobytu na území států schengenského prostoru, který byl vložen příslušnými orgány České republiky. Podle § 154 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „ZPC“), byl žalobce označen za nežádoucí osobu a podle § 154 odst. 6 ZPC byl zaevidován do evidence nežádoucích osob (dále jen „ENO“) a do SIS II. Na základě žádosti žalobce došlo k opětovnému přezkumu důvodů zařazení žalobce do ENO a SIS II ve smyslu § 155 odst. 1 ZPC. V rámci tohoto přezkumu bylo zjištěno, že stále existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl při pobytu na území České republiky a v ostatních zemích Evropské unie závažným způsobem narušit veřejný pořádek a zároveň ohrozit bezpečnost smluvních států a dalších zájmů. Žalobci proto bylo sděleno, že není možné vyhovět jeho požadavku na výmaz jeho osobních údajů z ENO a SIS II. Bližší informace nebylo možné žalobci sdělit s ohledem na § 28 odst. 2 písm. a) zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů.
2. Žalobce v žalobě uvedl, že se o svém zápisu do SIS II dozvěděl v červenci 2019 při cestě do Hamburku, kde mu byl německými pohraničními orgány odepřen vstup do schengenského prostoru. Od roku 2015 mu přitom byla bezproblémově vydávána víza do zemí schengenského prostoru. Žalobci není známo, že by vůči jeho osobě nebo s jeho osobou bylo vedeno jakékoli správní či trestní řízení nebo jiný proces kdekoli na světě, který by přiměl orgány České republiky k zařazení žalobce do SIS II v souladu s Úmluvou k provedení Schengenské dohody.
3. Za účelem řešení tohoto stavu se žalobce opakovaně domáhal poskytnutí bližších informací, resp. výmazu z ENO a SIS II, a to konkrétně žádostmi ze dne 2. 8. 2019 a 23. 2. 2020. V návazných sděleních žalovaného mu však nebylo vyhověno – ve sdělení č. j. PPR-26466-1/ČJ-2019-990115 bylo uvedeno, že záznam do SIS II byl vložen pro období do 4. 1. 2020, a ve sdělení č. j. PPR-8796-1/ČJ-2020-990115 bylo uvedeno, že žalobce byl zaevidován do ENO od 4. 1. 2019 do 4. 1. 2021.
4. Žalobce dále odkázal na obsah své žádosti ze dne 24. 3. 2021 a tam uvedenou argumentaci. Žalobce uvedl, že: (i) si není vědom, že by proti němu bylo vedeno jakékoli správní či trestní řízení nebo jiný proces kdekoli na světě. Tuto skutečnost již dříve dokládal žalovanému doložením zprávy policie Arménské republiky; (ii) mu není znám žádný důvod, pro který by existovalo podezření, že by mohl ohrozit bezpečnost České republiky a v žádných předešlých žádostech mu nebylo ani částečně vysvětleno z jakého důvodu ho zdejší orgány považují za nežádoucí osobu; (iii) nelze odmítat jakékoli zdůvodnění označení za nežádoucí osobu tím, že by poskytnutí takové informace nevyhnutelně mařilo výkon zákonného úkolu v souvislosti se záznamem nebo z důvodu ochrany práv a svobod třetích stran; (iv) je pravděpodobné, že se důvod označení žalobce za nežádoucí osobu zakládá na omylu, úřední chybě nebo jiných obdobných skutečnostech, které nemusí být zdejším rozhodným orgánům zřejmé či snadno odhalitelné a které by mohl žalobce osvětlit nebo přispět k jejich nápravě, pokud by důvody své evidence znal; (v) opakované prodlužování evidence vyvolává další pochybnosti o přiměřenosti opatření, jelikož s dobou trvání evidence narůstá zásah do práv žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

5. Žalovaný na to převážně reagoval formou odkazů na zákonná ustanovení. Za částečnou reakci na výše uvedené námitky lze považovat pouze sdělení žalovaného, že SIS II neobsahuje záznam žalobce podle čl. 26, 32, 34 a čl. 36 rozhodnutí Rady 2007/533/SV. Lze tedy alespoň vyloučit určité oblasti důvodů, pro které by žalobce měl být evidován.
6. Žalobce odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 7. 2018, č. j. 14 A 59/2017-52, dle něhož sdělení o tom, že nebude zlikvidován záznam v SIS II, je správním rozhodnutím (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2014, č. j. 1 Aps 15/2013-33, a ze dne 7. 10. 2016, č. j. 8 As 37/2016-31). Totéž uvádí pozdější rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2018, č. j. 9 Azs 49/2018-55, jenž doplnil, že podnět či stížnost k Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „ÚOOÚ“) není řádným opravným prostředkem. Rozhodnutí o dalším vedení záznamu musí obsahovat alespoň stručné odůvodnění, proč předmětná osoba i nadále představuje takovou hrozbu pro země zapojené do SIS II, že je nezbytné, aby údaj o ní nebyl vyřazen ze SIS II s ohledem na podstatu a důvodnost původního vložení záznamu a také dobu, která od něj uplynula. Žalobce též poukázal na judikaturu zabývající se tím, jak má být náležitě odůvodněno správní rozhodnutí (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92-23, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2020, č. j. 2 Azs 359/2018-23, je institut nežádoucí osoby nástrojem, který může těžce zasáhnout do osobních, rodinných a obecně životních poměrů cizince. Je proto nezbytné, aby údaje z evidence, jež jsou závazným podkladem pro příslušné orgány, byly co možná nejvíce v souladu se skutečností.
7. Žalobce podotkl, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí zcela nedostatečně vypořádává jak s otázkami obsaženými v petitu žádosti žalobce, tak s tam obsaženými námitkami žalobce, což je v rozporu s výše uvedenou judikaturou. Žalovaný při tom opírá svůj postup o nástroj v podobě čl. 41 odst. 4 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 a čl. 58 odst. 4 rozhodnutí Rady 2007/533/SV, tedy o možnost neposkytnutí informace, je-li to nevyhnutelné pro výkon zákonného úkolu nebo z důvodu ochrany práv a svobod třetích stran. Dle žalobce jde o postup uplatnitelný jen v krajních a mimořádných případech, pod což nespadá. Žalobce měl obdržet alespoň minimálně individualizované odůvodnění, které by nijak nenarušilo efekt zákazu vstupu do schengenského prostoru.
8. Žalobce zdůraznil, že je nutné dbát na přiměřenost zásahu do práv žalobce, srov. § 154 odst. 5 ZPC a čl. 21 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006. Míra zásahu přitom narůstá s dobou trvání zákazu, resp. s jeho opakovaným prodlužováním. Z obsahu napadeného rozhodnutí, které je téměř shodné s předešlými sděleními žalovaného, přitom nijak nevyplývá, že by byla zohledněna délka trvání zásahu, tedy že by oproti předešlým sdělením žalovaný více dbal na aktuálnost tvrzených důvodů nebo se jakkoli zabýval otázkou oslabování důvodů vlivem času. K přiměřenosti žalovaný uvedl toliko to, že „[v] této souvislosti bylo dbáno na zachování přiměřenosti mezi důvodem pro toto zařazení a důsledky tohoto zařazení“, což je doslovná citace zákona.
9. Dle žalobce ze zákona a z judikatury (již zmíněný rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 7. 2018, č. j. 14 A 59/2017-52) plyne, že zařazení do SIS II vyžaduje vyšší a kvalifikovanější úvahu žalovaného než samotné označení za nežádoucí osobu ve smyslu § 154 odst. 1 ZPC. Proto by mělo být z napadeného rozhodnutí zřejmé, že se žalovaný zabýval otázkou, zda údajné důvody skutečně dosahují intenzity pro evidenci v SIS II, respektive, zda není dostatečným opatřením pouze evidence na národní úrovni. Ani nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006, ani § 154 odst. 6 ZPC totiž

Shodu s prvopisem potvrzuje:

nestanoví, že každá osoba vedená v evidenci nežádoucích osob musí být automaticky zařazena do SIS II.

10. V případě, že by se žalovaný řádně zabýval všemi podanými žádostmi žalobce, musel by zajisté prověřit i opakovaně sdělovanou informaci, že je žalobce držitelem dlouhodobého víza pro vstup do schengenského prostoru uděleného Řeckem. Tato víza mu byla udělována opakovaně, a to v letech 2015-2021. Žalobce měl za to, že poslední vízum je stále platné a není si vědom toho, že Řecko rozhodlo o jeho odebrání.
11. Z čl. 25 Úmluvy o provádění Schengenské dohody dle žalobce plyne, že hodlal-li žalovaný zařadit žalobce do SIS II, měl nejprve povinnost kontaktovat Řecko, za účelem zahájení tzv. konzultačního řízení. To mělo vyřešit, zda dojde k odejmutí víza státem, který ho vydal, nebo nikoli, přičemž „[v] případě, že členský stát takové povolení neodejme, může být záznam vložen pouze do národní databáze (obdoba ENO), nikoli do SIS. Nesmí se stát, že by měl cizinec na jedné straně záznam v SIS a současně dlouhodobé vízum či povolení k pobytu.“ (viz Kučera, V. *Schengenský informační systém a přezkum ve správním soudnictví*. Právní rozhledy, 2011, č. 2, str. 52-58). Jestliže se tato povinnost vztahuje na vložení záznamu do SIS II, pak *a maiori ad minus* je nutno ji aplikovat v případě prodloužení vedení v této evidenci. Žalovaný se k této problematice v napadeném rozhodnutí nijak nevyjádřil. Žalobce dodal, že skutečnost, že mu bylo vízum udělováno opakovaně, a to v nedávné minulosti, je v hrubém nepoměru s tvrzenými poznatky policejních orgánů České republiky, tedy země, kterou žalobce navštívil naposledy v roce 1996.
12. Závěrem žalobce poznamenal, že považuje nastavení celého procesu omezování vstupu cizinců do České republiky, potažmo schengenského prostoru, za nepřiměřeně zasahující do práv cizinců, a to zejména v situaci, kdy cizinec není informován o své evidenci v systémech nežádoucích osob a tuto skutečnost se dozvídá až při samotném pokusu o vstup. Prvotní obrana proti evidenci je přitom zajišťována prostřednictvím žádostí a sdělení, tedy nikoli v řádném správním řízení. Správní orgány mohou (opět bez informování cizince) opakovaně prodloužovat evidenci, a tudíž sdělení, že evidence trvá do určitého data, je naprosto irelevantní. Ačkoli je cizinci řečeno datum ukončení evidence, nezbyvá mu než po uvedeném datu opět absolvovat několikaměsíční proces žádostí a sdělení za účelem potvrzení, že není záznam prodloužen.

Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, přičemž zopakoval obsah napadeného rozhodnutí s tím, že skutečnosti, na základě kterých byl žalobce označen a zaevidován do ENO, jsou označeny jako utajovaná informace.
14. K námitce žalobce, že žalovaný rozhodl o prodloužení jeho záznamu v SIS II, ačkoli je žalobce platným držitelem schengenského víza, žalobce uvedl, že ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce je držitelem dlouhodobého, tudíž národního víza, uděleného Řeckem. V současné chvíli neexistuje mezinárodní informační systém, ve kterém by členské státy schengenského prostoru zaznamenávaly dlouhodobá víza a dlouhodobé pobyty, které by bylo možné v době předpokladu zařazení osoby do SIS II vyhledat. V daném případě byla České republiky oslovena prostřednictvím centrály SIRENE ze strany Řecka za účelem vysvětlení existence záznamu žalobce v SIS II k případnému zahájení konzultační procedury. Česká republika sdělila, že žalobce označený za nežádoucí osobu může závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit bezpečnost smluvních států a dalších zájmů na základě závazku vyplývajícího z mezinárodních smluv, které upravují

Shodu s prvopisem potvrzuje:

potírání aktivit organizovaného zločinu. Řecko přes výše uvedené informace ne zahájilo konzultační řízení a dlouhodobé vízum nezrušilo. Žalovaný proto setrval na tom, že zařazení žalobce do SIS II je zákonné.

Další vyjádření

15. Jelikož předmět řízení bezprostředně souvisí s otázkou ochrany osobních údajů, soud v souladu s § 64 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s § 114a odst. 2 písm. f) občanského soudního řádu, požádal ÚOOÚ o vyjádření k podané žalobě. ÚOOÚ podotkl, že se na něj žalobce nikdy neobrátil s podnětem o ověření zákonnosti zpracování osobních údajů podle § 31 zákona č. 110/2019 Sb., tudíž se ÚOOÚ k příslušné problematice může vyjádřit pouze v obecné rovině. Dále shrnul relevantní úpravu ZPC (§ 154, § 155 a § 158) s tím, že v obecné rovině se předmětné zpracování osobních údajů žalobce jeví jako zákonné a nelze shledat žádné jednoznačné důvody pro výmaz osobních údajů podle § 29 odst. 2 zákona č. 110/2019 Sb. V obecné rovině pak nelze shledat pochybení ani v tom, že žalovaný s odkazem na ustanovení § 28 odst. 2 písm. a) zákona č. 110/2019 Sb. odmítl žalobci sdělit konkrétní důvody, které vedly k jeho označení za nežádoucí osobu a jeho zaevidování v příslušné evidenci.

Posouzení žaloby soudem

16. Po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
17. Podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí.*
18. Soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. O nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů lze hovořit v situaci, kdy se správní orgán v rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně své rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. 2 As 37/2006). Jak judikoval již Vrchní soud v Praze [viz rozsudek ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92 (SJS 27/0; SP 27/1994)], z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a – v případě rozhodování o relativně neurčité sankci – jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109).
19. Soud konstatuje, že napadené rozhodnutí je stíženo vadou nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku odůvodnění.
20. Soud odkazuje na žalobcem zmíněný rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 7. 2018, č. j. 14 A 59/2017-52, který se stejně jako v projednávaném případě zabýval rozhodnutím o zamítnutí žádosti o výmaz z ENO a SIS II. Dotčený rozsudek na str. 2 konstatoval, že jde o správní rozhodnutí, k čemuž soud dále odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2020, č. j. 4 Azs 246/2020-27, ze dne 6. 5. 2020, č. j. 1 Azs 475/2019-82, a ze dne 30. 3. 2020, č. j. 7 Azs 391/2019-43, bod 21, jež dospěly

Shodu s prvopisem potvrzuje:

k totožnému závěru, který již vychází z úpravy výmazu osobních údajů dle zákona č. 110/2019 Sb.

21. Dotčený rozsudek na str. 7 akcentoval, že rozhodnutí o neodstranění záznamu z ENO a SIS II musí splňovat všechny základní podmínky, které jsou na správním rozhodnutí kladeny právními předpisy (zejména správním řádem) a soudní judikaturou. Následně dotčený rozsudek uvedl, že *„žalovaný ve svých úvahách vyšel pouze ze skutečnosti, že žalobci byl uložen trest vyhoštění na dobu neurčitou, přičemž tento fakt sám o sobě dle žalovaného postačuje k důvodnosti vyřčených závěrů. Dle soudu však takto lapidární závěr nebylo možno ve věci žalobce učinit, a to jak ve vztahu k vedení záznamu o žalobci v evidenci nežádoucích osob, tak v systému SIS II.“*.
22. Na str. 7 až 8 dotčený rozsudek vyzdvihl, že dle čl. 11 preambule nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 by záznamy za účelem odeprání vstupu nebo pobytu by v SIS II měly být uchovávány nanejvýš po dobu potřebnou pro splnění účelů, pro které byly tyto záznamy porýženy. Obecnou zásadou je, že by měly být ze SIS II automaticky vymazány po uplynutí tří let. Rozhodnutí o uchování záznamu po delší dobu by mělo vycházet z komplexního individuálního posouzení; obdobně čl. 29 tohoto nařízení. Z uvedeného dle dotčeného rozsudku vyplývá, že *„je povinností rozhodujícího orgánu (ať k žádosti žadatele či dokonce ex offo každé tři roky) tuto důvodnost pečlivě hodnotit. A to jednak s přihlédnutím ke specifickým dané věci a pak také (a to je pro nyní posuzovanou věc stěžejní) k aktuálnímu stupni nebezpečí spočívajícího v možné přítomnosti posuzované osoby v některém ze států zahrnutých v systému SIS II.“*. Dotčený rozsudek zdůraznil, že přeražení osoby z ENO do SIS II *„lze považovat za výsledek určité vyšší, kvalifikovanější úvahy policie, která je v tomto směru odstupňovaná, a ke které vedle pouhé možnosti ohrožení uvedených zájmů (veřejný pořádek a bezpečnost) přistupuje ještě nutnost „důvodného nebezpečí“, že zde možnost jejich ohrožení skutečně je, přičemž nejde již o možnost toliko hypotetickou, ale o možnost důvodně předpokládanou (srov. shodně KUČERA, V. Schengenský informační systém a přezkum ve správním soudnictví. Právní rozhledy. 2011, č. 2, s. 52-58). Pokud jsou dány tyto „zostřené“ důvody již při vložení záznamu, tak nutnost jejich zvažování ještě více vyvstane při hodnocení opodstatnění dalšího vedení záznamu, protože, jak již bylo uvedeno, citované nařízení počítá s tím, že v průběhu doby budou důvody pro vedení záznamu oslabovat.“*.
23. Na str. 8 až 9 dotčený rozsudek shrnul, že je povinností správního orgánu při posouzení možnosti výmazu záznamu ze SIS II pečlivě vážit, zdali nadále trvají důvody pro uchování záznamu v daném systému. Tyto důvody pak musí být v rozhodnutí náležitě specifikovány, a to také s přihlédnutím k délce vedení záznamu. To znamená, že rozhodnutí o dalším vedení záznamu musí obsahovat alespoň stručné odůvodnění, proč i nadále předmětná osoba představuje takovou hrozbu pro země zapojené v SIS II, že je nezbytné, aby údaj o ní nebyl (s ohledem na podstatu a důvodnost původního vložení záznamu a také dobu, která od něj uplynula) ze SIS II vyřazen. Dotčený rozsudek též akcentoval, že *„[n]ařízení č. 1987/2006 ani § 154 odst. 6 zákona o pobytu cizinců totiž nestanoví, že každá osoba vedená v evidenci nežádoucích osob musí být automaticky zařazena do systému SIS II, a proto je povinností žalovaného konkrétně (na základě aktuálně zjištěných skutečností) uvést, proč je nezbytné, aby byl údaj o žalobci nadále veden v systému SIS II.“*.
24. Na str. 9 se dotčený rozsudek zabýval zařazením tamějšího žalobce do ENO s tím, že *„nežádoucí osobou rozumí cizinec, jemuž nelze umožnit vstup na území z důvodu, že by tento cizinec při pobytu na území mohl ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek, ohrozit veřejné zdraví nebo ochranu práv a svobod druhých nebo obdobný zájem*

Shodu s prvopisem potvrzuje:

chráněný na základě závazku vyplývajícího z mezinárodní smlouvy. Bylo tedy povinností žalovaného tyto základní podmínky k žádosti žalobce o odstranění záznamu z evidence posoudit.“. Dotčený rozsudek pak dospěl k závěru, že v případě uložení trestu vyhoštění, zde bez určení konkrétní doby vyhoštění, je povinností správního orgánu zkoumat, zdali nadále trvá nezbytnost vedení záznamu o předmětné osobě v ENO.

25. Soud se s náhledem a argumentací čtrnáctého senátu ztotožňuje a pro stručnost na dotčený rozsudek odkazuje. Napadené rozhodnutí je přitom ve svém odůvodnění ještě nekonkrétnější, než bylo rozhodnutí přezkoumávané čtrnáctým senátem, které alespoň uvedlo, že tamějšímu žalobci byl uložen trest vyhoštění na dobu neurčitou. Kromě doslovných citací zákonných ustanovení obsahuje napadené rozhodnutí jediný krátký odstavec na str. 3, jenž lze považovat za vlastní odůvodnění, který uvádí, že na základě žádosti žalobce došlo k opětovnému přezkumu důvodů zařazení žalobce do ENO a SIS II, přičemž „[v] rámci tohoto přezkumu bylo zjištěno, že stále existuje důvodné nebezpečí, že byste mohl při pobytu na území České republiky a v ostatních zemích Evropské unie závažným způsobem narušit veřejný pořádek a zároveň ohrozit bezpečnost smluvních států a dalších zájmů, na základě závazku vyplývajícího z mezinárodních smluv. V této souvislosti bylo dbáno na zachování přiměřenosti mezi důvodem pro toto zařazení a důsledky tohoto zařazení.“.
26. Napadené rozhodnutí tedy ani v hrubých obrysech (s přihlédnutím k tomu, že se jedná o utajovanou informaci) neuvedlo důvody prvotního zařazení žalobce do ENO a SIS II (žalovaný toliko cituje zákon) a důvody pro ponechání záznamu žalobce v těchto systémech, tj. zda, popř. do jaké míry tyto důvody přetrvávají. Stejně tak žalovaný neuvedl ničeho konkrétního k problematice přiměřenosti důsledků zařazení žalobce do těchto systémů.
27. Pokud jde o žalobní námitku, že žalobce má (resp. v době podání své žádosti měl) platné schengenské vízum vydané Řeckem, soud nejprve uvádí, že tuto námitku žalobce vznesl až v žalobě, není tedy samo o sobě vadou, že se k ní žalovaný vyjádřil až ve vyjádření k žalobě. V své žádosti žalobce zmínil pouze to, že má schengenské vízum (bez označení státu) do 28.10.2021. S ohledem na to, že soud ruší napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost (a to i ve vztahu k evidenci žalobce v SIS II), považuje soud vypořádání této žalobní námitky za předčasné. Žalovaný však v dalším rozhodnutí (setrvá-li na svém názoru, že nelze vyhovět žádosti žalobce o výmaz jeho údajů z ENO a SIS), neopomene vypořádat také tuto žalobní námitku žalobce.

Závěr

28. Z výše uvedených důvodů shledal soud naplnění podmínek pro zrušení napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a to bez jednání, přičemž podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný bude v dalším řízení, setrvá-li na názoru, že nelze vyhovět žádosti žalobce o výmaz jeho údajů z ENO a SIS II, povinen řádně odůvodnit své rozhodnutí a ve světle výše uvedeného se vypořádat s tvrzeními a argumentací žalobce, jak jsou obsaženy v jeho žádosti a žalobě.
29. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož byl žalobce ve věci zcela úspěšný, uložil soud žalovanému zaplatit mu náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady zastoupení

Shodu s prvopisem potvrzuje:

advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve výši 3 100 Kč a paušální náhrada hotových výdajů stanovená dle § 13 odst. 4 téže vyhlášky ve výši 300 Kč za každý ze dvou úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání nebo návrh ve věci samé – žaloba) a náhrada za daň z přidané hodnoty v sazbě 21 % ve výši 1 428 Kč. Celkem náklady řízení činí 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. září 2022

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: